

Den hårda linjen hjälper ingen

När icke-våldsprotester i Lhasa förbyttes i våldsamma protester den 14 mars, fylldes västliga medier med ovanliga nyheter från Tibet, främst från huvudstaden. Mindre uppmärksamhet ägnades de östliga tibetanska områdena utanför den Autonoma Regionen Tibet, trots att dessa områden bevittnade de största demonstrationerna sedan 50-talet. Men sedan dess har antingen orimliga uttalanden av den kinesiska regeringen eller dramatiska utspel av pro-tibetanska demonstranter i Väst dragit till sig uppmärksamheten.

I det påföljande propagandakriget har det egentliga Tibet ännu en gång kommit i kläm mellan extremerna, de hårdnackade nationalisterna i exil och de hårdföra ledarna i Beijing. Följderna kommer förmodligen att leda oss längre från möjligheten till en överenskommelse mellan mer måttfulla parter, en dyrköpt konsekvens för de 98 procenten av tibeterna som faktiskt lever i Tibet och inte i exil.

Det är förståeligt om demonstranterna för Tibet använder stafetten med den olympiska elden för att

dra uppmärksamheten till en rättvis och långt utdragen fråga. Beijings eget klumpiga svar på de offentliga reaktionerna tillsammans med dess skärpta kontroll och förtryck i Tibet har understött dem som hävdar att man aldrig kan lita på Kina och att den enda kompromissen med Kina är ingen kompromiss alls. Men den hållningen är farlig, därför att den grundar sig på tanken att det inte finns någonting att förlora, förstärkt med överdrivna påståenden om "kulturellt folk mord". Sådan skrämselpropaganda återspeglar Lhasas och Beijings hårdföra ledares retorik, som om båda sidorna fortfarande lever i Maos tidsålder.

I det upphaussade ordkriget är det mycket stor risk att tibetaner i Tibet utsätts för fara på grund av den kompromisslösa agendan i Väst. Detta är ståndpunkter av människor som inte har något att förlora i Tibet eller ännu värre, som har mycket att vinna på att ansluta sig till de antikinesiska strömningarna.

Omvänt så spelar de protibetanska mediakupperna de hårdföra ledarna i Beijing i händerna. Det är inte helt uppenbart i Väst, där Beijings försök

att demonisera Dalai lama gör ett närmast löjligt intryck. Men vi måste förstå Beijings mediala motoffensiv i förhållande till den kinesiska opinionen, för det är vad som är viktigast i den politiska kampen om inflytande i kommunistpartiet.

RÄTTFÄRDIGAR VÅLD

Så till exempel tycks de hårdföra ledarna i Beijing elda på han-kinesernas nationella harm över de han-kinesiska medborgarnas lidanden under den enda dagen av våldsutbrott i Lhasa och försöker därmed legitimera en intensifiering av den kompromisslösa politiken i ett område stort som västra Europa och av en omfattning som inte skådats sedan Maos dagar. Det är klassisk strategi. Det är vanligt att förtryckare använder våldsutbrott från små grupper av de förtryckta för att miss-tänkliggöra legitima klagomål från lugnare politiska rörelser, liksom för att rättfärdiggöra repressivt våld.

Lägg till detta de pågående olympiska fackeldemonstrationerna, och Tibetfrågan vänds effektivt till en attack på Kina och kineserna snarare än på den hårdföra politik som förs

Tibetansk hungerstrejk i Dharamsala, Indien.

av det nuvarande ledarskapet i Kina, på samma sätt som det irakiska kriget vändes till att bli en fråga om patriotism i USA. I ingendera fallen kan vi göra en intelligent kritisk analys av politiken, eftersom ledare spelar ut det nationalistiska kortet till sitt försvar.

Men Beijings strategi går ännu djupare, till det sällan nämnda faktum att Dalai lama och den tibetanska buddhismen rent allmänt faktiskt är mycket populär i Kina. Såvitt jag förstår är Dalai lama starkt medveten om detta inflytande och inser att denna kanal är avgörande för möjligheten att lösa den tibetanska frågan. Beijing å sin sida försöker sätta stopp för hans inflytande och ifrågasätta hans fredliga politiska program inför kineserna.

I själva verket utkämpar Dalai lama en kamp med Beijing om opinionen i själva Kina, inte i Väst. Pågående olympiska demonstrationer hjälper honom inte i denna kamp.

KOMPROMISSLÖSA POLITIKER

Vi måste förstå att det kinesiska kommunistpartiet omfattar många olika åsikter, inklusive några mäktiga röster som förespråkar förhandlingar med Dalai lama och äkta autonomi för Tibet. Vi måste stödja dessa röster. De kan emellertid lätt skrämmas eller tvingas till tystnad om nationalistisk ilska vänds mot dem. Problemet måste ses klart; problemet är inte Kina eller kineserna, det är de sista tjugo årens politik framdriven av en kompromisslös fraktion inom kommunistpartiet. Det är dessutom föga

sannolikt att denna fraktion förlorar makten inom en snar framtid. Det är också otänkbart att denna eller någon annan fraktion inom kommunistpartiet skulle tänka sig att släppa Tibet. Därför behöver vi ifrågasätta politiken, inte ledarna eller deras parti och framför allt inte landet och dess invånare.

Med dessa saker i minnet, bör vi vara vaksamma. Demonstrationer och bojkotter mot olympiaden skapar förvisso rubriker, men de ses i Kina som en attack på Kina och det kinesiska folket, något som ökar det nationella stödet för de hårdföra ledarna. De som skadas indirekt är ofta just de människor i vars namn vi demonstrerar.

Andrew Fischer

Översättning: Birgitta Pihl